

8-9 Dure zorg

Bloed prikken, röntgenfoto's; artsen weten niet wat het kost

12 40 jaar

"In de Alla zat voor 500 jaar gevangenisstraf aan de bar"

4 Hero

Language researchers should be out on the streets

5 Selection

"A grade 7,4 with committee work should be regarded as equal to an 8"

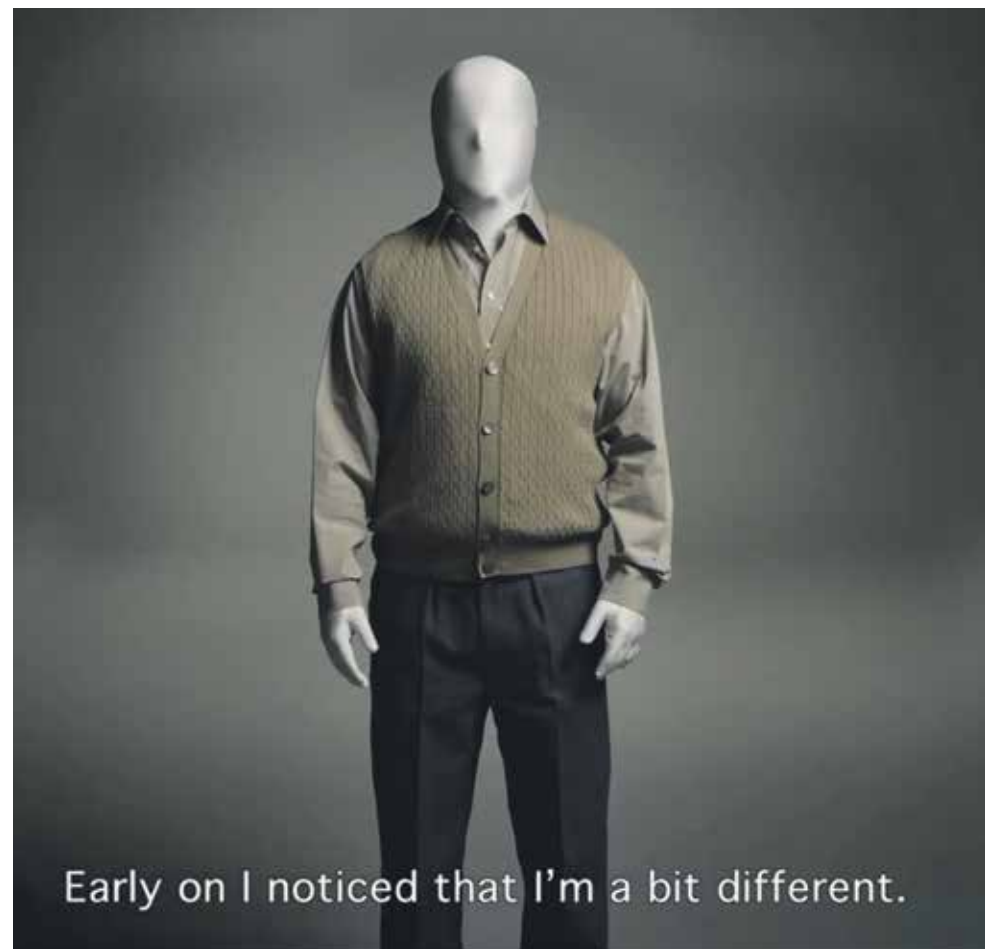
observant|20

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 28 januari 2016

Vrouw Wielemösj, hospita uit de Platielstraat en carnavalssymbool van de Maastrichtse studenten, is terug in de stad. Carnavalsvereniging De Tempeleers bracht haar vorige week naar het SSC en kondigde aan de banden met de UM te willen aanhalen. Zie pagina 3 Foto: Loraine Bodewes

Early on I noticed that I'm a bit different.

Still from the Prevention Project Dunkelfeld commercial. This project offers paedophiles free and confidential therapy. Thursday, a non-active paedophile shared his life story with psychology students, see page 7

nl

"We gebruiken wetenschappers niet als propagandamachine"

Maastrichtse professoren zijn onvindbaar in de top tien 'hoogleraren in het nieuws'. Het zijn de Randstad-profs, en dan hoofdzakelijk met een economische achtergrond, die in 2015 veelvuldig door Trouw, NRC en de Volkskrant zijn benaderd. Zo blijkt uit een analyse van het Amsterdamse bureau Buzzcapture. Vooral gevallen van fraude, aanstellingen en prijzen maken kans op een publicatie.

"De bekende Randstadbias", reageert Fons Elbersen, hoofd marketing en communicatie van de Universiteit Maastricht. "De landelijke media bevinden zich in de Randstad. Ze willen niet twee uur naar het zuiden rijden." In totaal heeft Buzzcapture op de websites van tien nieuwsmedia vermeldingen van duizend verschillende hoogleraren van Nederlandse universiteiten gevonden. De meerderheid is maar één keer genoemd. Bovenaan prijkt Bert van Wee, hoogleraar transportbeleid van de TU Delft.

Vooral de Universiteit van Amsterdam, de Vrije Universiteit en de Erasmus Universiteit Rotterdam zijn sterk vertegenwoordigd. Maastricht zit in de middenmoot. Vrouwen zijn ondervetegenwoordigd – 82 procent van alle genoemde hoogleraren zijn man. Toch is het een vrouw die de lijst van de UM aanvoert: Corine de Ruiter (forensische psychologie).

Op twee staat Jos Kleijnen (systematisch literatuuronderzoek in gezondheidszorg) en op drie Matty Weijenberg (moleculaire epidemiologie). Maar waar is prof Mark Post bijvoorbeeld die veelvuldig de kranten haalt met zijn kweekvlees-hamburger? "Die zien wij ook heel vaak voorbijkomen, afgelopen jaar vooral in de buitenlandse bladen", zegt Caroline Roulaux, persvoorlichter van de UM, die samen met haar collega's dagelijks bijhoudt waar en hoe vaak de Universiteit Maastricht wordt genoemd. "Corine de Ruiter was vorig jaar veel in de publiciteit." Zowel positief als negatief. Ze werd in 2015 berispt door het Nederlands Instituut van Psychologen (NIP) omdat ze zich als getuige-deskundige in een rechtszaak uitliet over de geestesgesteldheid van personen die ze nooit had ontmoet. Roulaux: "Jos Kleijnen heeft een studie over medicinaal gebruik van cannabis gepubliceerd. In een vrij korte periode is hij heel vaak genoemd. Matty Weijenberg werd vaak gebeld voor een reactie op het nieuws (van de Wereldgezondheidsorganisatie) over bewerkt vlees en kanker."

Fons Elbersen: "Maastricht vinden ze vaak te ver weg, behalve als er een echte rel is. Journalisten benaderen hoogleraren uit Amsterdam of Utrecht omdat het dichtbij is, gemakkelijk. En hebben ze diegene al eerder gesproken, dan is

Lees verder op pagina 3

eng

Fasos: Third reader bachelor thesis AC will disappear

The phenomenon of the third supervisor, who now springs into action when the final thesis of a bachelor's student from Arts and Culture (Dutch and English track) scores a 6 or 6.5, will disappear. The faculty board of Arts and Social Sciences decided so.

The third reader was introduced to put an end to the so-called 'genadezjes'. These mercy sixes or substandard theses, were a reason for quality watchdog NVAO to issue yellow cards for six FASoS programmes (bachelor's and master's) at the end of 2013.

The faculty took a number of measures within the framework of the restoration process (meanwhile completed, all programmes have been approved again): for example, more training of student's writing skills, a methodology workshop was set up for staff members, and in addition to the thesis supervisor, a second lecturer is appointed to assess the thesis first. This was to prevent the grade being influenced by a degree of understanding for the writing process. On top of this, it was proposed to appoint a third reader if the final grade is no higher than 6.5. That last measure has now been abolished again. The third assessor will only come into play if the first two cannot agree.

The third reader certainly contributed towards solving the problem of 'mercy sixes', writes

Jessica Mesman, spokesperson for education in the faculty board, in a memo to the faculty council. But at a 'cost': not only had the third reader a demotivating effect on the first assessors (their 6 or 6.5 was implicitly mistrusted), it also caused less confidence in one's own capabilities. Mesman: "Many staff members experience this procedure as a personal assessment instead of a thesis assessment and have lost their confidence in their own grading capacities." It is also an expensive system. Mesman has complete faith in the fact that with these adaptations the level of final theses will remain good. Abolishing the third reader for the master's has not yet come up, Mesman replied when asked. "But the subject is certainly on my agenda." There is no third reader at the bachelor's of European Studies, so this is not an issue there.

Riki Janssen

Latest news on

www.observantonline.nl

Become member of

facebook.com/ObservantUM

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Wim Fluggen (Gulpen, 1959) * **In het dagelijks leven:** dirigent van het universiteitskoor sinds 1995 (tijdens de Dies is hij benoemd tot precentor van de UM), docent aan het Conservatorium Maastricht
 * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Renate * **Woonplaats:** Eys

“Soms vraagt Renate zich af of ik niet overspannen word van al dat werk”

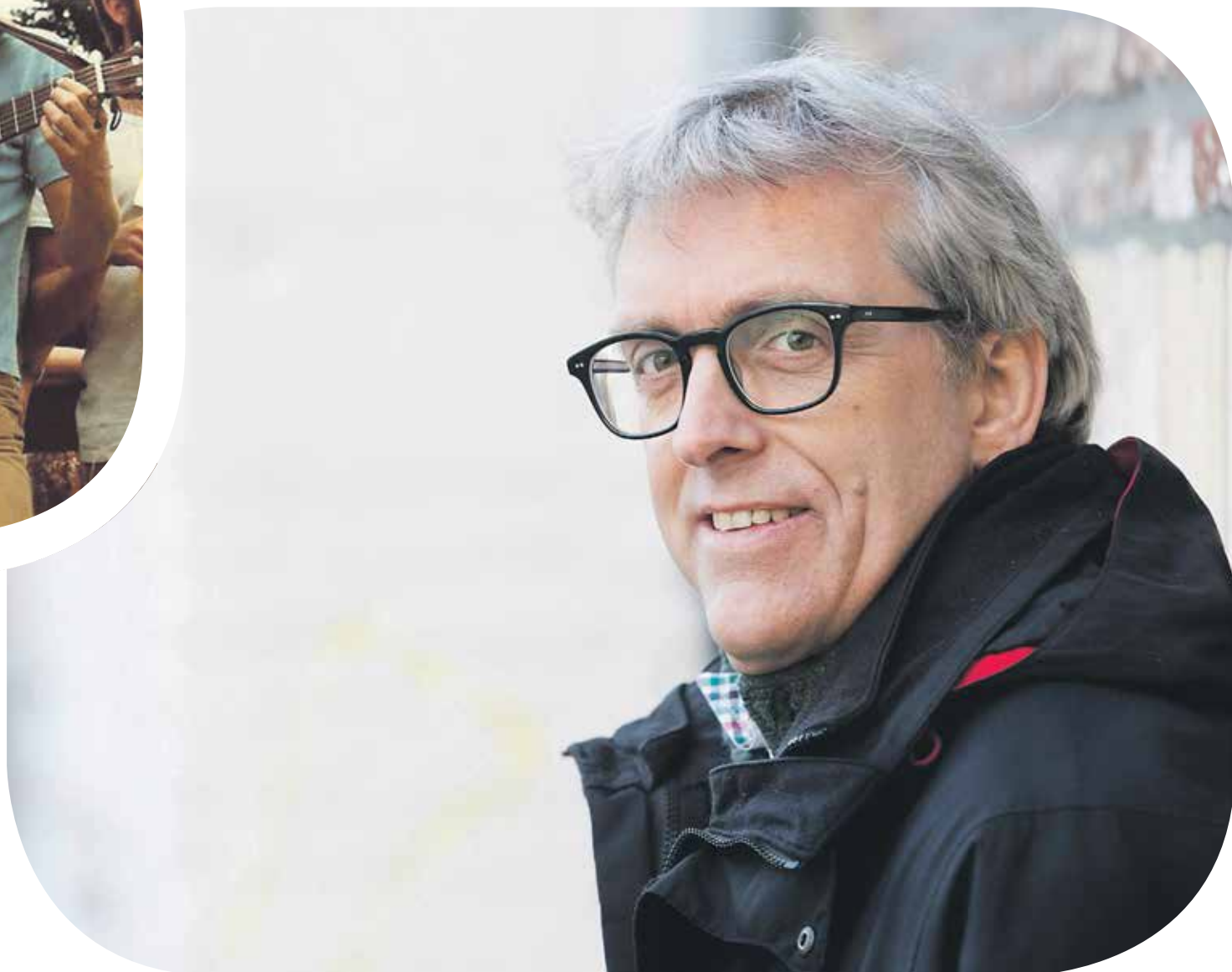

Foto: Loraine Bodewes

Als ik in de spiegel kijk, zie ik: Potverdorie, wat een confronterende eerste vraag [veegt met zijn hand over zijn hoofd en glimlacht]. Als dirigent heb je aardig wat bekijks, maar daar ben ik niet bewust mee bezig. Je moet geen rol spelen, dat hebben je zangers en instrumentalisten snel door. Ik geef les aan conservatoriumstudenten en doordring hen van het feit dat zij de initiator en inspirator zijn van de groep. De energie die je als dirigent erin stopt, krijg je terug. En het maakt niet uit of je voor een bejaarden- of kinderkoor of een klas middelbare scholieren staat. Je moet ze allemaal enthousiasmeren. Misschien is de passie aangeboren. Mijn opa was dirigent van de harmonie en fanfare. Helaas heb ik hem niet meer gekend. Mijn vader was blazer, op de bastuba. Mijn moeder heeft altijd gezongen.

Wonen in het Heuvelland is... weg van de hectiek van de stad. Ik heb na mijn afstuderen negen jaar in Den Haag gewoond en gewerkt. Er waren in Limburg geen geschikte banen te krijgen. Via een advertentie in de krant heb ik gesolliciteerd op een vacature in het voortgezet onderwijs in Den Haag. Ik wilde per se werken. Ach, ik was 22 jaar en op die leeftijd vond ik zo'n verhuizing prima. Eenmaal terug in Limburg kreeg ik een baan bij het conservatorium in Maastricht, een middelbare school in Heerlen én werd ik dirigent van een koor in Noorbeek. Ik wilde ergens op het snijpunt gaan wonen, Eys was een praktische keuze.

Mijn eerste deuntje speelde ik op een... trompet. Als zesjarige ging ik bij de harmonie van Gulpen, net als mijn vader, broer en zus. Het schijnt dat ik de kerststalfiguren op een rij zette, alsof het de harmonie was. Voor mij stond het vast: na de middelbare school wilde ik naar het conservatorium. Ik deed toelatingsexamen voor de opleiding schoolmuziek, dat vond ik veel interessanter dan trompet. Ik geloof dat je als vereiste in drie koren moest zingen. Als ik nog een keer moest kiezen, weet ik niet of ik dezelfde weg zou bewandelen. Muziek wordt steeds minder

gefinancierd, er zijn steeds minder banen, daardoor is er veel concurrentie.

Een tweede huis in: Heb ik niet, maar zou ik wel willen hebben in Zweden. Vorige zomer was ik er op vakantie met Renate. We maakten een foto van een prachtig huis, zetten het op Facebook met de opmerking: 'Zo wij zitten bij de makelaar.' Een goede grap. Het is een prachtig land. Ik heb een klik met Scandinaviërs die ik ontmoette op verschillende Europese symposia. De koorcultuur is er van heel hoog niveau, er wordt veel nieuwe muziek geschreven. Ik zou er best een tijdje aan het werk willen. **Muziekstuk waarbij steeds de tranen komen:** Poeh, bij zoveel stukken... Vorige week luisterde ik in het theater van Heerlen naar een concert van het Ests Filharmonisch Kamerkoor. Zij zongen de *Boetepsalmen* van Alfred Schnittke. Fantastisch! Ik had kippenvel. Maar er is meer dan klassieke muziek. Beroepshalve – voor mijn lessen aan middelbare scholieren – luister ik ook popmuziek. Ik vind Pink Floyd geweldig en de Beatles hebben fantastische nummers gemaakt.

Sporten is iets voor anderen. Ik heb altijd lange afstanden gelopen. Een paar jaar geleden rende ik de halve marathon, haalde ik zo'n zestig tot zeventig kilometer per week. Nu doe ik het rustiger aan. Ik kamp met blessures aan mijn kuit.

Natuurlijk zat ik afgelopen zondag voor Maestro op de bank! Ik heb ooit een aflevering gezien, ik denk twee jaar geleden. Het is vermakelijke televisie – een cabaretier of presentator die zonder ervaring een orkest moet dirigeren – maar ik kijk altijd vanuit een professionele blik. De geheimen van een goede dirigent? Een orkest of koor werkt met papier, dood materiaal. Als dirigent ben je de mediator tussen dat dood papier en het publiek, jij bepaalt hoe het muziekstuk klinkt, jij kent alle partijen door te luisteren, door ze tig keer te oefenen, zingend of pianospelend. Je ontwikkelt een visie hoe iets moet klinken en dat moet je zonder

woorden zien te vertalen. Dirigeren is pakweg 75 procent non-verbaal en 25 procent verbaal.

Grote liefde: Renate. Zij zong in het koor in Noorbeek, ik was er dirigent. Het was liefde op het eerste gezicht. Ik viel op haar openheid en spontaniteit. Ze past bij mij, ze begrijpt dat ik op de raarste tijdstippen weg ben, dat ik veel uren maak. Soms vraagt ze zich af hoe ik het volhoud, of ik niet overspannen word van al dat werk – ik vind alles leuk, kan moeilijk nee zeggen –, maar ik kan het aan, blijkbaar ben ik heel veerkrachtig. We hebben geen kinderen, helaas, de wens is er wel altijd geweest.

Het grootste verschil tussen het universiteitskoor van 1995 en dat van 2016: Het is nu veel internationaler en flexibeler. Ik spreek Engels, niet meer Nederlands zoals in 1995. Studenten komen en gaan. Ze blijven niet meer drie tot vijf jaar lid, ze gaan op stage, voor een semester naar het buitenland of voor een master naar een andere stad. Het is meer een duiventil geworden, een kweektuin. Mensen vragen me weleens hoe ik het volhoud, maar dit is wat ik wil: iedere keer weer een nieuwe groep boetseren.

De carnaval komt eraan, ik duik onder. Nee hoor. Bij ons voor de deur komt ieder jaar de optocht langs, we gaan kijken, doen mee met alle gekkigheid en spreken af een pilsje te gaan drinken in het café. Maar eenmaal zittend op de bank stellen we het plan uit. 'Jij zin?' 'Straks'. Van uitstel komt afstel.

Wendy Degens

Het universiteitskoor geeft een winterconcert met muziek van Edvard Grieg, Karl Jenkins, Morten Lauridsen en een performance van Vic Nees' *Magnificat*. Fenna Ograjensek zingt solo. 30 januari om 20 uur in Sint Janskerk, 31 januari om 16 uur in Sint Agathakerk in Eys. €7 studenten/ €10, online te koop via www.umchoir.com/events

Tweede Kamer verdeeld over bestuur universiteiten

Kamerleden zochten vorige week verwoed naar meerderheden voor hun plannen om het bestuur van hogescholen en universiteiten te verbeteren. Coalitiepartners PvdA en VVD zijn het op veel punten oneens.

De Tweede Kamer heeft tientallen amendementen ingediend op een nieuwe wet die het bestuur van onderwijsinstellingen moet verbeteren. De breuklijn tussen hen die meer inspraak willen en hen die het wel even goed genoeg vinden, loopt dwars door de Kamer.

Aan de ene kant staat coalitiepartij VVD, die andere fracties beschuldigt van 'medezeggenschapsverslaving': studenten hoeven niet over alles mee te beslissen. Ook CDA en PVV zien niets in nóg meer inspraak van studenten en docenten.

Aan de andere kant staan D66, GroenLinks en SP. Die laatste partij wil niet alleen meer rechten voor de medezeggenschapsraden maar pleit voor een heel andere manier van besturen: Kamerlid Jasper van Dijk ziet een 'democratische universiteit' voor zich, waar alle studenten en docenten mogen meebeslissen.

Coalitiepartij PvdA verbindt de beide kampen en zoekt naar meerderheden. Duidelijk is dat de ChristenUnie straks een cruciale rol speelt. Het nieuwe CU-Kamerlid Eppo Bruins: "De oplossing ligt niet in de gedachte dat we studenten laten meebesturen. De rollen moeten helder zijn." De partij wil het personeel wel meer macht geven, bijvoorbeeld door hun het recht te geven

de benoeming van bestuurders tegen te houden. "Zodat de top van de instelling draagvlak heeft bij de professionals op de werkvloer," aldus Bruins. Eerst zal onderwijsminister Jet Bussemaker schriftelijk reageren op alle amendementen, daarna wordt het debat hervat en komt de minister aan het woord. Wanneer dat gebeurt, is nog niet bekend.

Onder studenten in de universiteitsraad van de UM heerst vooralsnog niet veel enthousiasme over sommige voorstellen. Waar PvdA en D66 de 'sollicitatiecommissie' voor nieuwe bestuurders voor de helft met studenten en docenten willen

bevolken zijn de Maastrichtse studentenpartijen Dope en Novum tevreden met de huidige situatie. Die behelst dat de vertrouwenscommissie van de U-raad, waarin studenten en stafleden zijn vertegenwoordigd, door de raad van toezicht wordt geconsulteerd over de kandidaat-bestuurder. Michael Dijkstra van Novum: "Daar hebben we vertrouwen in."

Ook op andere manieren kan de raad voldoende zijn zegje doen, vinden ze. Dijkstra: "Op dit moment speelt de benoeming van een nieuwe rector. De raad heeft zich vertrouwelijk over de profielschets uitgesproken, daar hebben we dus

invloed op."

De suggestie dat er voortaan een student aan het college van bestuur moet worden toegevoegd, ontmoet scepsis. Olav de Wit van Dope: "We zijn hier tevreden over het college van bestuur en de inspraak die we hebben. Mocht dat anders zijn, dan is zo'n constructie misschien nuttig, maar dat is niet zeker. In andere steden zie je hier en daar het verschijnsel van de student-assessor, die gaan zich als bestuurder gedragen en dan heb je er weinig meer aan."

HOP/Wammes Bos

Vrouw Wielemösj is back in town

Afgelopen donderdag zette Prins Bastiaan den Ierste samen met zijn Tempeleers Vrouw Wielemösj op het podium in het studentenservicecentrum. Hiermee is de hospita uit de Platielstraat, het symbool van de studentencarnaval, terug op haar post. De afgelopen twee, drie jaar verbleef ze in het magazijn van de Maastrichtse carnavalsvereniging omdat het jaarlijkse festijn rondom Wielemösj uit de hand was gelopen. Lange tijd overhandigden de Tempeleers de pop aan een van de studentenverenigingen die haar zo goed mogelijk moesten bewaken terwijl andere verenigingen haar probeerden te ontvoeren. Zo belandde ze in de toren van de Sint Jan en in de grotten van de Sint Pietersberg. Aan deze traditie kwam een

einde toen studenten inbraken in het Landbouwbelang – daar was ze verstopt – en er gewonden vielen door brekend glas. "Dat ging echt te ver", vertelt Paul Joosten, een van de 33 Tempeleers en voorzitter van de pr-commissie. "Uitdagen is goed, inbreken niet."

Nu is Vrouw Wielemösj dus terug (al is de ontvoeringstraditie ten einde) en dat is de eerste stap naar een innigere samenwerking met de Universiteit Maastricht, legt Joosten uit. "We willen het carnavalsfeest levendig houden en ook de jonge mensen erbij betrekken. We hebben met studenten, Pascal Breuls (directeur SSC) en Fons Elbersen (directeur marketing en communicatie) gebrainstormd hoe we de band tussen ons en de UM kunnen

versterken. Dat zijn we nu aan het uitwerken." In 2017 zal dat zijn beslag krijgen. Naast het traditionele studentenbal, denkt Joosten bijvoorbeeld aan "lessen carnavalogie voor studenten".

Zal dan ook het prinsenschap open gaan staan voor niet-Maastrichtenaars? "Je hoeft hier niet geboren te zijn, je moet wel in Maastricht wonen. Je moet dialect spreken, maar dat kun je leren." En vrouwen? Maken zij kans om prinses te worden? Joosten is voorzichtig: "Ik sluit dat niet uit, de tijd verandert, ik laat me verrassen. Maar ik ben afhankelijk van de kanselarijraad die ieder jaar de prins kiest."

Riki Janssen

De besten van de medische klas

Goed kunnen uitleggen, enthousiast, vriendelijk, laagdrempelig en echt tijd vrijmaken voor de coassistent. De maar liefst negen artsen die afgelopen maandag door de Maastrichtse coassistenten werden uitgeroepen tot beste specialist of arts-assistent van het jaar, bezitten al deze eigenschappen. Al zijn er ook accentverschillen. Zo wordt neuroloog Peter van Domburg uit Zuyderland Medisch Centrum in Sittard geroemd omdat hij de stagiaires stimuleert om zelf na te denken, terwijl chirurg Nicole Bouvy (ook bekend als de chirurg zonder mes) uit het MUMC+ lof krijgt voor haar vooruitstrevendheid. Internist Floris Vanmolokot (ook MUMC+) verdient zijn prijs mede omdat hij open staat voor suggesties en ook minder interessante onderwerpen op een leuke manier kan brengen. Arts-assistent Mahdi Al-Taher valt op door zijn kritische vragen en het feit dat hij co's de ruimte geeft om allerlei taken uit te voeren. Ieder jaar reiken de co's prijzen – bloemen, oorkonde, speldje en natuurlijk de eer - uit aan de beste begeleiders en de beste stage. Dat was dit jaar de afdeling dermatologie van het Maxima Medisch Centrum.

RJ

Nicole Bouvy met oorkonde van Mahdi Al-Taher Foto: Joey Roberts

"Gasten van DWDD zie je opeens overal"

Vervolg van pagina 1

de kans groot dat er nog een keer wordt gebeld. Ook zie je de namen van gasten in *De Wereld Draait Door* opeens overal." Of die persoon ook daadwerkelijk de beste expert is, is de vraag. "Ik zeg niet dat het altijd met luiheid heeft te maken. Tijdsdruk speelt in de journalistiek ook een rol." Wat Elbersen mist in het onderzoek van Buzzcapture is de regionale en internationale exposure. "Regionaal hebben we zeker niet te klagen, met bijvoorbeeld *Dagblad De Limburger*, *L1* televisie en radio." In internationale bladen is de UM in 2014 bijna 700 keer genoemd, het vaakst in Engeland waar Maastricht actief is op de studentenmarkt. Of de UM het internationaal beter doet dan bijvoorbeeld Wageningen of Amsterdam, weet Roulaux niet. "We hebben geen mediacijfers van andere instellingen." Dat wetenschappers in de media verschijnen, wordt toegejuicht, maar niemand wordt gedwongen. Elbersen: "We gebruiken wetenschappers niet als propagandamachine. Daar zijn ze niet voor."

Wendy Degens

Doe maar gewoon dan doe je al gek genoeg. Als Nederlander kennen we dit spreekwoord allemaal. Met onze successen lopen we niet te koop, die houden we voor onszelf en voor onze vrienden. Er zijn natuurlijk uitzonderingen. Wie herinnert zich bijvoorbeeld niet Ivo Niehe die 'een soort van meneer was geworden in het Carré van Parijs' omdat hij goed Frans sprak. 'Unaniem een belachelijk groot succes' was dat. Behoudens dit soort uitwassen gaan wij Nederlanders in de regel vrij bescheiden door het leven. Kies je er toch voor om jezelf publiekelijk op de borst te kloppen, dan kun je rekenen op hoongelach. Boven het maaiveld dient je kop niet uitgestoken te worden, dan gaat hij eraf. Gek genoeg willen we wel graag overal het beste in zijn. Rutte liet bijvoorbeeld al eens vallen dat we in Europa het beste jongetje van de klas zijn op het gebied van zorg en jeugdwerkloosheid. Op nationaal niveau richten we de pijlen op

Absolute middelmatigheid

onze toptalenten. Zo heeft het kabinet een plan van aanpak opgesteld om deze toptalenten op basis- en middelbare school passend onderwijs aan te bieden. En die ambitie gaat ver. Zelfs 's lands topkleuters wordt inmiddels de ruimte geboden om zo vroeg mogelijk hun ontwikkelingsvoorsprong te ontplooiën. Van onze absolute toppers wordt feitelijk verwacht dat ze muisstil hun talent cultiveren. Dat is namelijk wel zo netjes voor de buurman. Excellent worden mag. Gewoon blijven moet. Een moeilijke missie, want hoe gewoon is excellent zijn eigenlijk? Om er voor te zorgen dat excellent zijn de normaalste zaak van de wereld wordt, kunnen we toptalent misschien beter zoeken in de middenmoot. Laten we met zijn allen middelmatigheid stimuleren. Ik heb het

dan natuurlijk wel over extreme middelmatigheid. We richten ons immers op toptalenten. Excelleren door volledig gebrek aan afwijking van het gemiddelde. Calvijn zou trots op ons zijn. Om Calvijns Excelleren te stimuleren stel ik de oer-Hollandse Extra Medium beurs voor. Deze beurs stelt studenten in staat om absolute middelmatigheid te realiseren. Studenten komen in aanmerking voor deze beurs als zij op het moment van aanvragen: 1) Gemiddeld aantrekkelijk zijn, 2) cijfers halen die 'er wel mee door kunnen' en 3) ouders hebben met een modaal inkomen. Resultaten met betrekking tot toekenning van deze beurs zullen uiteraard niet publiekelijk bekend worden gemaakt. Winnaars van de

beurs worden discreet telefonisch op de hoogte gesteld.

Jorrick Beckers, onderzoeker bij O&O

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Leonie Cornips inspired by William Labov

"You speak differently at the doctor's than at a party"

"William Labov, everyone calls him Bill, is the founding father of sociolinguistics, my field of specialisation," says professor Leonie Cornips. "Before Labov, American scientists studied the language as a mental construct. They analysed sentences and decided intuitively whether a sentence like 'I see a bird in the garden' was linguistically correct or not.

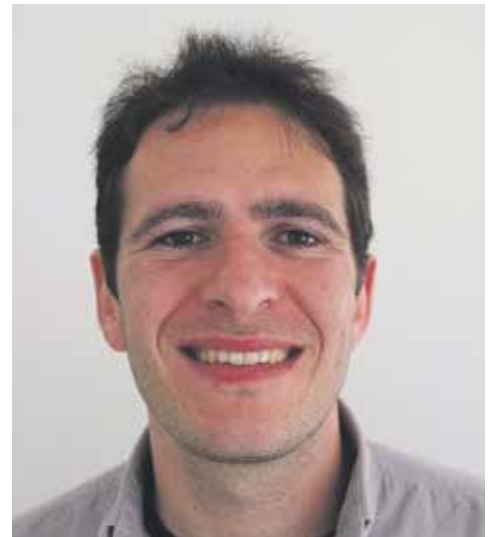
Labov, who after a career as a jacket blurb writer, ink maker and market researcher, entered into research when he was 33, couldn't understand why all those researchers looked at language from behind a desk. You should be out on the streets, listening to the daily use of language by ordinary people. That was unique in the US." Labov's research led to many insights, says Cornips. "We now know that everyone varies in their use of language: you speak differently at the doctor's than at a party. There is a difference between formal and informal use of language. And he showed that language is alive, that it is constantly changing." A remarkable and new thing was that he used quantitative methods for his language research. "He recorded accents, wrote them out phonetically and then counted in which context certain sounds occurred. In this way, during his research on the island of St. Martha's Vineyard, Massachusetts, he discovered differences in the pronunciation of the word 'time'. During the

summer months, the island is awash with tourists and not all of the six thousand inhabitants, most of them descendants from the British, Irish, Red Indians and Portuguese, were happy about this. Those who detested all those outsiders didn't say 'time' but 'teum' in order to distinguish themselves. It turned out that these were the fishermen, the natives. But also descendants of Portuguese immigrants used the 'eu' sound. They wanted to emphasise that they too – although not native – were from the island." Cornips emphasises that empiric research is essential for sociolinguistics. Following in Labov's footsteps, she did fieldwork too when she was writing her thesis on the syntax of Dutch spoken in Heerlen. She knows that "every sociolinguist focuses on minority languages and has liberating motives." Even Labov. "He worked a lot among African Americans and showed, among other things, that the 'language at home' is different from the 'language at school'. He advised

schools to capitalise more on the language at home. This would improve the school children's learning performance."

Cornips published an article in Labov's own journal and has met him on a number of occasions: a small, fragile man who does not look at his audience during a lecture. "I was disappointed the first time, but then when you speak to him by himself, he is very open and interested." Labov will turn 89 this year and he retired in 2014. "I am one of the people who is allowed to write an article in the international sociolinguistic journal that will be published this year – fifty years after Labov's publication of the most influential study about the pronunciation of the letter 'r in New York' (result: the more formal the use of language, the clearer the 'r'). That is a great honour."

Riki Janssen

Jetlag

My first intercontinental trip was quite an overwhelming experience, as likely it is for many people. I went to the United States for a conference, and I can still remember clearly the emotions of being on a long flight, and arriving in a country so different from what I was used to. Everything was exciting, even little things like turning on the TV and see an American football game being broadcasted, or waking up at five in the morning because of the Jetlag. Jetlag itself was an interesting one. It was the real first experience of my circadian rhythm. I found it so funny and amazing at the same time, the fact that my body could get out of synchronization just because of a different destination time.

But was it all? I recently had a conversation with a friend about this. His opinion was that long distance travel Jetlag is more than a simple physiological experience, and it would also come from the fact that our spiritual part is not able to travel as fast as a high-speed aircraft (not even with a business class ticket), and it simply needs some time to catch up with our physical part. That would help explaining the weird state of mind experienced during Jetlag, which would finally come from being 'temporarily incomplete'.

I found it an interesting theory, also for the fact that my friend is not a religious person. But I think it does not take a believer to feel that human beings, with their feelings, hopes, dreams, and relentless pursuit of truth, are more than just the result of chemical reactions.

This conversation made me think also about how it can easily happen that even in my (sometimes hectic) daily life my spiritual part may get out of synchronization with the rest of myself, even without any long distance travel. And it reminded me of how important it is that I make time every day to allow the former to catch up with the latter, that I allow myself to repossess my time. My "kairos" in particular, which ancient Greeks identified as the moment where opportunities happen, which is different from the "chronos", the chronological time. Chronos goes by indifferently, without waiting for me anyway, so no need to become its slave.

Pietro Bonizzi, Assistant Professor at Data Science and Knowledge Engineering

University Council students against selection for masters

Maastricht students have also signed the recent 'pressing letter' from the Interstedelijk Studentenoverleg ISO (national student union) to the education minister and university association VSNU.

That is, some of the students - those representing Dope, the party that is linked to ISO. ISO's claim that all students in Dutch university councils unanimously joined the protest against the selection for the master's programmes is therefore somewhat exaggerated, says Michael Dijkstra, member of the University Council on behalf of Novum, the party linked to competitor LSVB on a national level. He "actually didn't know anything about it." But he does agree with the content of the letter. Just like, naturally, fellow

council member Olav de Wit from Dope. The stumbling block is the possibility of universities selecting students for all master's programmes in the future. A completed bachelor's study as such would no longer be sufficient. This policy has not yet been introduced at the UM, and as far as the students are concerned, there is no need to do so either. De Wit: "What is actually the reason for selecting more strictly? Dutch universities are good and the UM in particular has low drop-out rates for master's programmes."

They both think that it would be a disqualification of bachelor's programmes. Dijkstra: "Obviously, it is no longer enough for admission to a master's programme. On the other hand, if you pass your bachelor's of Psychology with a six,

then you have passed. It is strange if additional requirements have to be met in order to be admitted to a master's."

In some cases, selection is unavoidable and therefore acceptable. De Wit: "We are then talking about small master's programmes, with a limited number of places available. After the bachelor's of European Law, there is a broad master's of the same name, and students should be able to just continue on with that, but for the master's of International Laws, it is a different story."

Both believe that if universities are to select at all, it should not be just on the basis of grades. Dijkstra: "Motivation and extracurricular activities should also be considered."

De Wit: "Take someone who graduated with an

average grade of 7.4 and who did a lot outside the study programme, such as committee work, and on the other hand a student with an 8 who did nothing else alongside the study. It should be possible to regard those as equals."

Dijkstra, however, does have an additional comment: "For Novum it is in particular about accessibility of higher education. If you include work placements and similar aspects in the selection process, then you must realise that students from higher income groups can more easily decide to do work placements and take a little longer to complete their study programmes. These are the effects of the borrowing system, which should be taken into account when selecting."

Wammes Bos

'Arab Nobel Prize' for researchers Brunner and Veltman

Professors Han Brunner and Joris Veltman have won the King Faisal Prize in the category of Medicine, referred to by some as the 'Arab Nobel Prize'. The researchers, who play a leading role in clinical genetics, will travel to Saudi Arabia to receive the prize from the king in March.

The King Faisal Prize was awarded for the first time in 1979. During the ceremony in Riyadh last year, the organisation revealed that 26 of the awardees were to later receive the Nobel Prize. Medicine is one of the five categories, in addition to Science, Service to Islam, Islamic studies, and Arabic Language and Literature.

Han Brunner (1956, Rotterdam) and Joris Veltman (1971, Heerlen) are the first Dutch citizens to receive the prize - a total of 200 thousand dollars. The researchers are praised for their "clinical application of next-generation genetics". Both are associated with the universities of Maastricht and Nijmegen and use next-generation sequencing. These are techniques that can be used to identify the entire genetic code of a human being. "We are leaders when it comes to the use of genetic information in health care," was Veltman's reaction. In 2010, they published a pioneering study on the causes of mental disabilities. Many children who are born with a mental disability, have not inherited the defect

from their parents. The gene is fine in both parents, while the children suffer from a mutation in their DNA.

The researchers are proud. Veltman: "I saw an impressive list of previous winners on the website, respected researchers, also from our own field. Of course I have also been thinking about the recent negative news on Saudi Arabia. But, just like Han, I have ascertained that it is a real science prize that is awarded by a jury consisting of international scientists."

Another remarkable fact is that the jury takes little notice of the views of the Saudi regime. The prize has also been awarded to Jewish researchers. Ronald Levy, a Jewish researcher at Stan-

ford University, was a prizewinner in 2009. In an interview from that time in the Israeli newspaper *Haaretz*, the oncologist spoke of his surprise; he had never expected to be nominated, let alone win. Together with his family (his wife is an Israeli and one of his daughters was born in Israel) he was given a warm welcome at the ceremony in Saudi Arabia. However, the organisers of the King Faisal prize did leave out a small part of Levy's biography on its website, said *Haaretz*: the line showing his post-doctoral work at the Weizmann Institute in Rehovot had been deleted.

Wendy Degens

Vrouw Wielemösj is back in town

Prince Bastiaan 1st and his Tempeleers put Vrouw Wielemösj on the stage at Student Services last Thursday. In doing so, the landlady from the Platielstraat, the symbol of student Carnival, is back where she belongs.

For the past two or three years she had remained in storage with the Maastricht Carnival Association, because the annual festivities surrounding Wielemösj had gotten out of hand. For a long time, the Tempeleers presented the doll to one of the student associations who was then supposed to guard her as well as possible against abduction by the other associations. This is how she ended up in the tower of the Sint Jan church and in the caves of the Sint Pietersberg. This tradition came to an end when students broke into the Landbouwbelaag - where she was hidden - and there were casualties because of broken glass. "That was taking things too far," says Paul Joosten, one of the 33 Tempeleers and chairman of the PR committee. "Challenging is alright, breaking and entry is not."

So now Vrouw Wielemösj is back (although the kidnapping tradition is no more) and that is the first step in a closer co-operation with Maastricht University, Joosten explains. "We want to keep the Carnival tradition alive and also involve young people. We had a brainstorming session with students, Pascal Breuls (director of SSC) and Fons Elbersen (director of marketing and communication) about how we could strengthen the relationship between us and the UM. We are elaborating on that now." This should all come together in 2017. In addition to the traditional student ball, Joosten is thinking about, for example, "lessons in carnivalology for students".

Will the role of prince also be open to people not

Vrouw Wielemösj and Tempeleers at SSC last Thursday Photo: Loraine Bodewes

from Maastricht? "You don't need to have been born here, but you do have to live in Maastricht. You do have to speak dialect, but you can learn

that." And women? Will they have the opportunity of becoming a princess? Joosten is cautious: "I'm not ruling anything out, times are chang-

ing, I am up for a surprise. But I do depend on the Kanselarij council who choose the prince every year." RJ

Work like a slave, eat like a king

My Spanish evening experience

My menu	
Glass of house wine	€ 4.50
Patatas bravas	€ 4.50
Champignones	€ 5.50
Gambitas ajillo	€ 7.00
Queso don Enrique	€ 4.50
Pan aceite	€ 4.00

I've been to dozens of tapas bars, also in Spain, and I've seen the concept degrade into restaurants serving lots of mediocre dishes on small plates – the equivalent of having five or six starters – for a lot of money. The tapas on the menu of Tapas Y Mas are what you can expect from a Tapas restaurant, nothing special, it was quite standard. No problem, I would say, I ate delicious standard tapas such as calamares (rings of battered squid) or tortilla de patatas (Spanish omelet), before and they tasted delicious. But at Tapas Y Mas some of the dishes were quite disappointing. My friend and I began with a typical Spanish dish called 'patatas bravas', which is basically potatoes boiled first in salted water, then rubbed dry

and deep-fried. The potatoes came with a sweet smoky taste, covered with a slightly spicy sauce. The first course was quite well done, but nothing special. After a mysterious delay, we shared a version of Pan Aceite, deep-fried white bread that you can dip in an oily sauce with dry herbs. We were served four pieces of old, dry bread for 4 euro that completely failed to impress. Then, we chose chargrilled mushrooms in a creamy sauce. 'Hmmm', I thought, 'how boring this will be' – but it was delicious: a medium-sized mushroom with a light garlic cream sauce. The fish selection brought tiny shrimps, which were just taken from the oven so you can give them a squeeze of lime and dip them in a garlic

sauce. This typical tapas dish was very tasty; however, the sauce was, just like all the sauces accompanying the courses, too oily. The last tapas, alias Queso don Enrique, was a hard sheep cheese with a very mild and soft taste, with honey on top. Even though the cheese was very fresh, the effort that Tapas Y Mas has probably given to produce this cheese is minimal. I hoped for a homemade version – especially because they announce it like something 'superb'. But it wasn't. Moreover, about the glass of house wine: what a shame! Once it arrived and I tasted it, I was convinced that it was mixed with water. Now I understand why the glass was so full... Overall, I expected much more from this tiny restaurant playing Latin music to reinforce its 'Spanish' atmosphere that seemed just too forced. I would much prefer a dinner with my friends and colleagues with a Spanish background and taste the traditional specialties in their cosy apartment.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Tapas Y Mas, Rechtstraat 83, www.tapasymasmaastricht.nl

Food	★★★★☆
Service	★★★★☆
Atmosphere	★★★☆☆
Price/Quality	★★☆☆☆

Approved

- ▶ PackPoint
- ▶ Packing/Travelling/Organizing
- ▶ Free (Premium: €3.28)
- ▶ Android, iOS

Those who want to escape Carnival, are already busy planning their vacations. Whether it is a skiing trip or an excursion to the sunny south, you will have to pack a suitcase. This can cause a lot of stress. That's where PackPoint comes in handy. This app builds your packing list according to your needs, so that you won't forget a single thing. PackPoint asks you about your gender and the purpose of your trip, and it even checks the weather to make sure that you pack an umbrella if rain is expected at your destination. The app also takes into consideration the length of your stay and any activities that you might be doing (you can choose from a set list) and the clothing that goes along with that. After the app has established your packing list, you simply tick off or remove items from the list. You can also share your list with fellow travellers so that they won't forget anything either. This way, you will never again experience a suitcase that is too heavy because it is filled with a lot of stuff that you didn't even use. There is a premium version available but that doesn't seem to add much.

Sophie Martens

Dear Ingrid

Making definite plans helps

Thomas (24): "In order to complete my study, I have to write a thesis. I have had trouble getting started with it for months now. I keep telling myself that I will get started, but I can't seem to put pen to paper. Do I need a good kick up the butt?"

Ingrid: Deferment behaviour. It is imperfect, but completely human behaviour, says Kelly McGonigal, lecturer of psychology at Stanford University. Being too late with your tax returns, or the brand-new pair of running shoes standing unused in the wardrobe? Just like that thesis, they are the result of deferment behaviour. Doing tax returns, going running, and writing your final thesis all has one similarity: they don't produce very much in the short term. Action will not lead to an immediate refund of money, loss of weight, a beautifully bound final copy of your thesis. So you need a lot of willpower to get going. In her book *The willpower instinct*, McGonigal explains that willpower can be compared to a muscle. Training it makes it stronger. Approach this as a wise athlete would prepare for a marathon. Set realistic goals and don't get ahead of yourself. Because in all respects, willpower is like a muscle. By training fanatically, your muscle will become overburdened, resulting in you needing a lot of time to recover. So it is all about setting up a good training programme and research has proven how you should best go about this. Making resolutions is not enough. You know all about that. Resolutions lack a definite plan and this allows you to constantly take one of many escape routes: "It is such a shame to sit inside while it is such good weather outside," or "I had better do the shopping now before I start writing". Something that will actually help you get working, is an if-then plan, or an 'implementation intention'. That is nothing more than making concrete when you will do what and how you will go about it. Your implementation intention, for example, could be: when I return from the dentist tomorrow, I will start writing the introduction to my thesis on my laptop. UM researcher Carolien Martijn and her colleagues showed that using

Photo: Loraine Bodewes

such an implementation intention increases the chances of completing a plan by 25 per cent. They asked students to fill out an online questionnaire. In addition, half of the students were asked when and where they would do this. Of this group, 66 per cent eventually visited the website. Of the students who had made no implementation intention, 41 per cent visited the site. So, no, you don't need a kick in the butt; what you need is a training programme with specific actions. The completion of your thesis will then come into view as if by itself.

Ingrid Candel

McGonigal, K. (2011). *The willpower instinct*. Penguin Publishing Group

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com
Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

Paedophile shares life story with psychology students

“Every paedophile in a TV series is a calculated child molester”

Still from the Dunkelfeld commercial

What is paedophilia?

Between 1 and 5 per cent (the numbers vary per study) of the population is paedophilic – they are sexually attracted to children or young adolescents (hebephilia). Most of them are men; for every hundred male paedophiles, there is one female. Some are exclusive – they are only attracted to children – while others are non-exclusive – they are also attracted to adults. Much about paedophilia is unknown. There is no obvious reason as to why it occurs.

The lecture was organised by the students of SPS-NIP, the Maastricht student platform of the Dutch society for psychologists.

“Imagine having your sexual preference always portrayed as criminal.” It’s Thursday evening, Gabriel overlooks the Maastrichtzaal where four hundred students have gathered for the lecture on paedophilia, organised by UM students. Gabriel – a pseudonym – is a non-active paedophile. He just told his life story to the audience, who showed their appreciation by applauding long and loud. “The real issue for most paedophiles is not being aroused by children, it’s living with a secret.”

Before Gabriel took the floor, forensic psychologist and UM alumna Sarah Wefers explained briefly what paedophilia is. She works at the Dunkelfeld Prevention Project in Düsseldorf. This project offers paedophiles free and confidential therapy so as to prevent them from turning into offenders. “We try to help them accept their sexual preference, recognise risk factors, get out of their social isolation – the format is group therapy so they get a chance to talk to others – and deal with cognitive distortions such as ‘the child is asking for sex’ or ‘I’m not harming this child, I’m just looking at pictures.’”

A major misconception among the general public is that being a child molester and being a paedophile are one and the same thing. In reality, 80 per cent of child molesters aren’t paedophilic. “They often have a mental disability or a personality disorder that makes it difficult to maintain a normal equal relationship,” says Wefers. “A child is an easy victim. Vulnerable and easy to control and dominate.” Furthermore, there are many paedophiles, like Gabriel, who don’t act on their preferences.

This stigma in society makes it very hard for paedophiles to come out, says Gabriel. “Every paedophile in a TV series is a calculated child molester. Not a great opening to say to your friends next to you on the couch: by the way...”

And it’s not just television entertainment; also the news and even law enforcement mix the two up. Gabriel refers to the Scotland Yard department that specialises in combating manufacturers of indecent images of children and child abusers; they’ve named it the Paedophile Unit. Molesting a child or looking at child pornography is not what most paedophiles want, says Gabriel. “They dream about a child being a willing and equal partner, even though they know it’s not realistic. They don’t want to look at sick pictures or cause the child pain.”

Gabriel (from the Netherlands) first noticed that he was different in secondary school. “I had a happy childhood. I was never molested or traumatised in any way. I hit puberty when I was eleven. I was interested in girls of my own age. When I grew older, I wondered when I would start to like these more woman-like girls my friends fancied. My fantasies were about girls with a childlike face, narrow hips and small breasts; pre-pubertal girls.”

He remembers his first crush. “It was at a canoe camp. Phoebe was 12, I was 17. She was smart, funny and stunning. But clearly still a child. This was what being in love must feel like. I decided to become friends with her. We liked the same music and could talk for hours. Sometimes we even held hands. At the end of camp she kissed

me on the mouth. I didn’t stop her, but I anxiously kept my mouth closed. I realised that this would be the last time something like this could ever happen. Years later, when she was of age, we dated for a while.”

Gabriel first tried to deal with his issues himself, but realised he needed help and came out to his GP. “The doctor was very understanding. He told me there were three other paedophiles in his practice. I wanted to meet them, but I didn’t dare to ask.” It would take several years before he came in contact with other paedophiles. “I found an Internet support forum. People there talked about self-acceptance. They were not dumb or aggressive and respected children as being children. I e-mailed with some of them and my mental well-being improved. There were also people who took the line of Vereniging Martijn (a now banned association that advocated the societal acceptance of paedophilia and legalization of sexual relationships between adults and children, ed.). They believe in children’s right to sex. I stayed away from them.”

Over the years, Gabriel came out to his mother and a close friend. “It went pretty well, but it took years to gain their trust. The real issue for most paedophiles is not being aroused by children, it’s living with a secret.”

Does he trust himself around children, asks a

student from the audience. “Yes, I never avoid situations with them,” says Gabriel. “I agree with the reasons why it’s forbidden to have a relationship with a child. It’s not just that it’s illegal, I also have moral objections.” Does he see himself having children of his own, asks another student. “I’m not afraid that I would molest my own children, but I am nervous about telling the woman I’d have a relationship with, about my preference. And I think I should tell her. So far, none of my relationships have lasted long enough to come to that point.”

How does he deal with the frustration of never being able to act on his arousals, is another question. “I think many single people don’t have sex while they would like to, I don’t feel more frustrated than they do. Sometimes I see a girl in the street that I find attractive, but I don’t feel the need to grab her. I fantasize instead and I create drawings of young girls – I’m quite artistic, so that helps.”

What would he like a psychologist to do? Earlier Gabriel shared a bad experience with a psychologist who was very suspicious instead of understanding. “Offer a perspective. There is a way to deal and live with this. Try to find that way with your client.”

Een doorn in het oog: de totalbodyscan

Artsen moeten bete

Foto: archief Lorette Stammen

In de gezondheidszorg valt een hoop te besparen met goedkopere medicijnen en kortere opnames, zeker, maar ook met het schrappen van overbodige handelingen: minder bloedprikken, minder röntgenfoto's, minder echo's. Hoe train je artsen hierin? Daarover schrijft promovenda Lorette Stammen (28) in haar wetenschappelijke artikel dat onlangs is gepubliceerd in het Amerikaanse toptijdschrift JAMA.

Verspilling heeft vele gezichten. Een 85-jarige met uitzaaiingen naar het ziekenhuis sturen voor een kankerbehandeling, zonder eerst met de patiënt de opties door te nemen. Niet handig, zegt Stammen: "Menig patiënt op die leeftijd besluit namelijk om van zo'n belastende behandeling af te zien." Ook tijdens ingrepen valt er geld te besparen. "Stel, een chirurg opereert een man met een darmtumor, die tegelijk diabetespatiënt is. Moet daar dan altijd een internist bij zijn? Dat kost al snel honderden euro's. Kan een chirurg dat niet zelf beoordelen? Meestal is dat niet zo ingewikkeld. Misschien is het ook een idee om een diabetesverpleegkundige in te schakelen. Dat scheelt aanzienlijk." Dan is er het alledaagse handwerk. "Bloed prikken

gebeurt bij sommige ziekenhuispatiënten elke dag. Is dat nodig? Soms wel, maar vaak ook niet. En is het zinvol om bij iedereen op de eerste hulp bloed te prikken nog voordat een arts hen heeft gezien? Niet altijd, lijkt me." Dat geldt ook voor röntgenfoto's, vooral die van het 'buikoverzicht'. "Die worden vaak genomen, terwijl bekend is dat ze weinig toevoegen."

Artsen zijn zich zeer bewust van de torenhoge zorgkosten maar onderschatten hoeveel geld ze in de zak kunnen houden door op de kleintjes te letten. Bloed prikken kost niet veel meer dan een paar tientjes maar omdat het aan de orde van de dag is, tikt het flink aan. Artsen besluiten er vaak toe om nóg zekerder van hun zaak te zijn. "Ze

zoeken een extra onderbouwing van iets dat ze al weten. Ook om eventuele juridische moeilijkheden te vermijden. Aangeklaagd word je zelden voor het geven van een behandeling, meestal om iets dat je *niet* hebt gedaan."

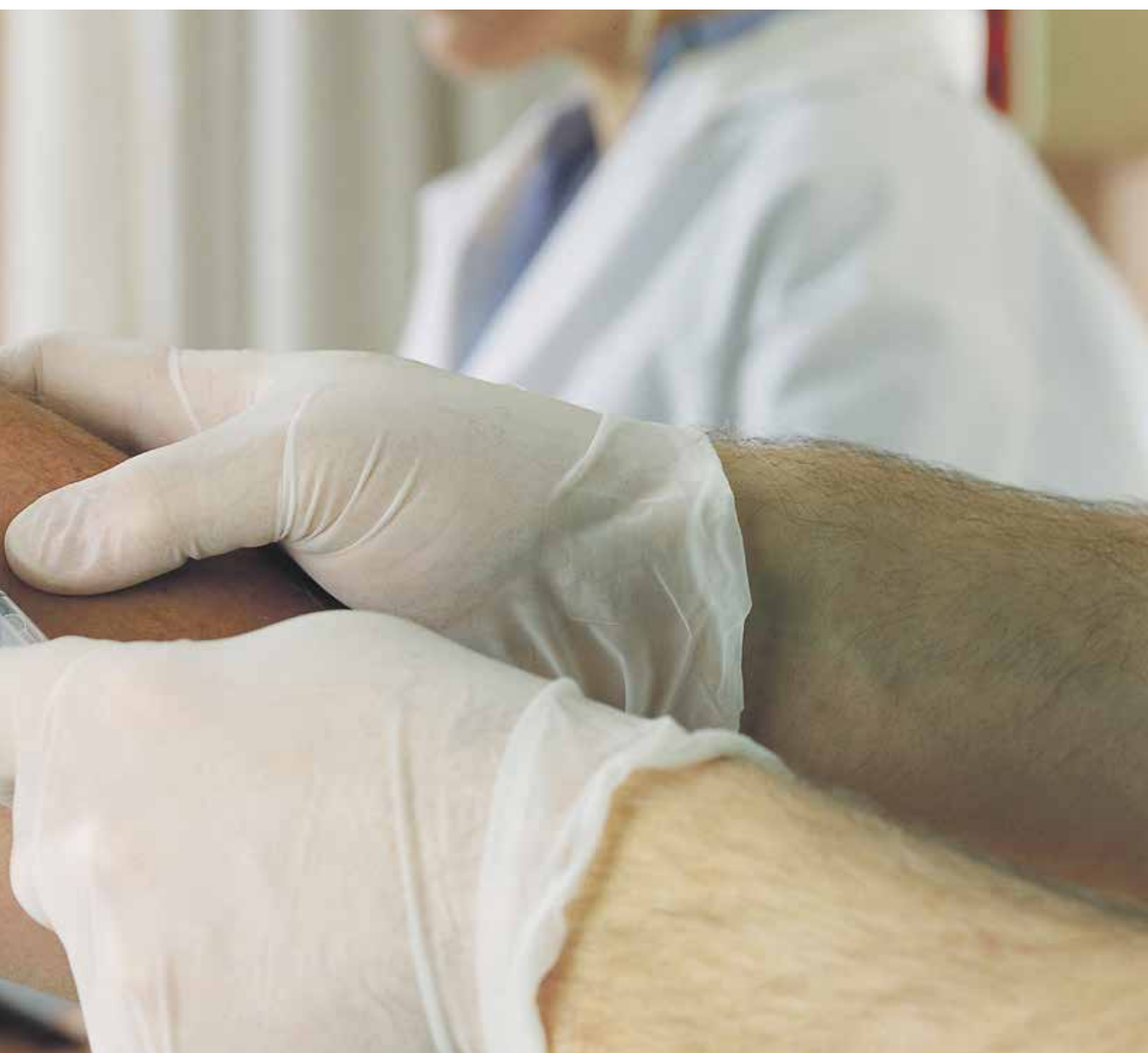
Urinekatheters

Wat moet er veranderen? In haar metastudie, waarin Stammen 79 onderzoeken tegen het licht heeft gehouden, concludeert ze dat in trainingen in ieder geval drie zaken aan bod moeten komen. "Op de eerste plaats moet je zorgen dat artsen op de hoogte zijn van de richtlijnen, de voorkeuren van de patiënt en de kosten. Veel artsen hebben echt geen idee hoe duur een echo is."

Het is niet de bedoeling dat artsen alleen nog maar over geld praten en steevast voor de goedkoopste variant kiezen, benadrukt Stammen. Wel dat ze zich bewust worden van hun dagelijkse doen en laten, en elkaar bevragen over nut en noodzaak daarvan. "Wanneer is een kijkoperatie zinvol, wanneer niet? Kon die echo gisteravond niet wachten tot de volgende ochtend? Dan is-ie namelijk goedkoper. Maak voor mijn part lijstjes waaruit blijkt hoeveel röntgenfoto's worden gemaakt. Kortom, je wilt een cultuur waarin het gewoon is om daarover te discussiëren. Dat hoeft niet per se op speciale tijden maar kan evengoed in de ochtendoverdracht."

Als laatste punt, ook niet onbelangrijk: betrek

er op de kleintjes letten

Zonde van het geld

Om te achterhalen of een chronische wond geïnfecteerd is, verzamelen veel specialisten met een 'wattenstaafje' een beetje wondvocht en bacteriën om het vervolgens op te kweken. Dat is een verspilling van tijd en geld, concludeert specialist ouderengeneeskunde Armand Rondas in zijn proefschrift, waarop hij vorige week promoveerde. Het blijkt een onbetrouwbare methode en dus onnodig duur. Rondas pleit ervoor om patiënten met chronische wonden (decubitus, open been, diabetische voet) binnen vier weken door te verwijzen naar een wondexpertisecentrum. Veel artsen laten zich bij de diagnose nog steeds leiden door 'pus en stank', terwijl een chronische wond volgens de internationale richtlijn geïnfecteerd is als die pijn doet, niet geneest of groter wordt.

de ondersteunende staf bij trainingen en voorlichting. Stammen geeft een voorbeeld van hoe het niet moet. Een groep Amerikaans artsen zijn in de afgelopen jaren getraind in een nieuwe richtlijn omtrent urinekatheters op de eerste hulp. Die werd bij een op de vijf patiënten geplaatst, maar bleek in eenderde van de gevallen onnodig. Onlangs verbaasde men zich over het geringe effect van de training. Wat bleek: alleen de artsen waren ingelicht, de verpleegkundigen niet, terwijl die de helft van de katheters plaatsen.

Totalbodyscan

Een doorn in het oog van veel artsen en van Stammen, die naast haar promotieonderzoek de

opleiding tot huisarts volgt, zijn de plannen van minister Schippers om totalbodyscans en ander gezondheidsonderzoek bij gezonde mensen toe te staan. "Dan worden geheid afwijkingen ontdekt die onschuldig zijn en nooit tot problemen zouden hebben geleid. Eenmaal bekend, maken mensen zich onnodig zorgen. Aan de andere kant kun je nu gerustgesteld zijn als een scan niets uitwijst en toch twee maanden later kanker krijgen. De checks gebeuren in eerste instantie buiten de gezondheidszorg om: het zijn bedrijven die ze uitvoeren. Maar zodra iets wordt ontdekt komen mensen al snel in de medische molen terecht en dan gaat het de gemeenschap geld kosten." Is het ene ziekenhuis zuiniger dan het andere?

Boedprikken is niet altijd zinvol Foto: ThinkStock

Zijn daar cijfers van? "Ja, die kun je opvragen", zegt Stammen. "Alleen zeggen die niet zoveel omdat het AMC in Amsterdam een andere patiëntenpopulatie heeft dan het MUMC in Maastricht. Zo wonen in Amsterdam veel meer Turken en Marokkanen die vaker last hebben van diabetes. De Maastrichtse cijfers worden gekleurd door de nabijheid van de oostelijke mijnstreek, de ongezondste regio van Nederland." In de VS zijn bezuinigingen in de zorg een heet hangijzer. Daarom heeft Stammen 'hoog gegokt' door haar artikel te sturen naar *JAMA (Journal of the American Medical Association)*, dat in de top drie staat van medische vakbladen. Het is in december geplaatst in een themanummer over

zorgkosten. "Deze publicatie is nu al de kers op de promotietaart, maar het heeft wel bloed, zweet en tranen gekost. In mei heb ik het stuk ingediend, en van september tot december volgden vier revisierondes. Elke komma en punt wordt onder de loep gelegd maar ook krijg je meerdere malen tientallen vragen voorgeschoteld. Dan willen ze bijvoorbeeld van alle onderzochte 79 studies weten hoeveel patiënten en artsen (in opleiding) meededen. Waar het om gaat is dat je weet waar je het over hebt, dat je je een integere, betrouwbare onderzoeker toont."

Opinie naar aanleiding van het eindrapport van de commissie onderwijs 2032

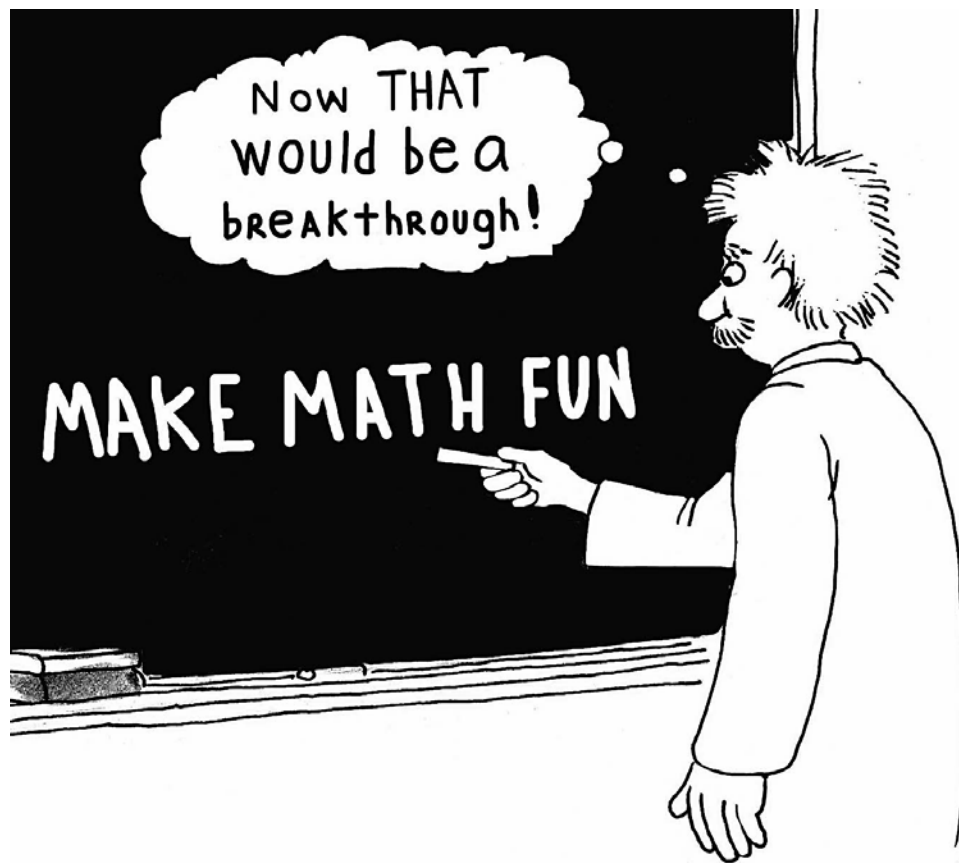
“Eén ideaal curriculum voor alle leerlingen? Dat is een lastige puzzel”

Wat de Maastrichtse onderwijs econoom Trudie Schils betreft zal op basis- en middelbare scholen steeds meer aandacht komen voor gepersonaliseerd onderwijs. Leerlingen zullen meer op hun eigen niveau en tempo gaan leren.

De vakken die leerlingen op school krijgen, zijn al lange tijd ongeveer hetzelfde. Afgelopen zaterdag kwam de commissie onderwijs 2032 met een advies voor een nieuw curriculum voor het primair en voortgezet onderwijs. Belangrijke elementen uit het voorstel zijn om Engels een prominentere plaats in het onderwijs te geven, en om meer aandacht te besteden aan burgerschap, persoonlijke ontwikkeling en ICT-vaardigheden.

De maatschappij maakte in de laatste decennia grote veranderingen door. Zo is de samenstelling van de maatschappij gewijzigd door migratie en de vorming van de Europese Unie. Ook de vraag vanuit de arbeidsmarkt is veranderd. Steeds meer taken worden overgenomen door machines en robots waardoor 'menselijke' vaardigheden belangrijker worden. Het ligt voor de hand het onderwijsprogramma aan te passen. Hoe het er idealiter uit zou moeten zien? Dat is een lastige puzzel. Dat wat je in het ene vak leert kan van belang zijn bij het verwerven van kennis voor een ander vak. Sommige dingen leer je beter op een jonge leeftijd en andere

Illustratie: ThinkStock

dingen als je wat ouder bent. Uit onderzoek blijkt bijvoorbeeld dat jonge kinderen veel ontvankelijker zijn voor het leren van een taal. En een goede basis in rekenen is nodig voor wiskunde of andere vakken. Over deze relaties en over het belang van kennis en vaardigheden voor het verdere leerproces en later in het leven is echter nog te weinig bekend om goede keuzes te kunnen maken voor een toekomstbestendig curriculum.

Toch liggen bepaalde aanpassingen voor de hand. Een prominentere plaats voor het Engels

is een mooi voorbeeld. Engels wordt steeds belangrijker in veel banen. HBO- en universitaire studies zijn ook steeds vaker in het Engels. Maar als men meer tijd inruimt voor Engels is er minder tijd voor andere vakken. De commissie stelt voor om van de andere vreemde talen een keuzevak te maken. De vraag is of dit voor alle leerlingen goed uitpakt. Tijdens een discussieavond met het Limburgse onderwijsveld die onze onderzoeksgroep onderwijs economie en de Provincie Limburg in het kader van de Educatieve Agenda Limburg organiseerden

(zie www.educatieveagendalimburg.nl) werd duidelijk dat Duits voor veel leerlingen in de grensregio minstens zo belangrijk kan zijn en dat stagebedrijven vaak vragen naar vaardigheid in de buurtaal. Er lijkt een onderscheid gemaakt te moeten worden tussen vwo'ers die waarschijnlijk in beroepen terecht komen waar Engels de voertaal is en vmo'ers die naar verwachting ook vlak over de grens werk of opdrachten zouden kunnen krijgen. Het voorstel pleit ook voor meer aandacht voor persoonlijke ontwikkeling op school. Onderzoek heeft de laatste jaren laten zien dat ook de niet-cognitieve ontwikkeling van leerlingen van groot belang is voor een succesvolle (school) loopbaan. Denk aan zelfreflectie, planning en organisatie, communicatievaardigheden enzovoort. Snappen waarom andere mensen anders reageren dan jijzelf op bepaalde zaken kan juist van groot belang zijn.

Hoewel er vanuit de psychologie steeds meer bekend is geworden over het omgaan met emoties en persoonlijke problemen komen de meeste leerlingen nog niet met een vak als psychologie in aanraking, hoewel sommige scholen dit inmiddels wel doen.

Bij een andere invulling van de vakken hoort ook een andere onderwijsvorm. Vandaar dat veel scholen werken aan of nadenken over bijvoorbeeld gepersonaliseerd leren: leerlingen meer op hun eigen niveau en tempo laten leren. Hiermee worden momenteel op diverse Limburgse middelbare scholen interessante ervaringen opgedaan. Scholen vinden deze ontwikkeling belangrijker dan de exacte inhoud van het curriculum, zoveel werd duidelijk tijdens onze discussieavond. PGO-achtig onderwijs zal daarmee de komende tijd het primair en middelbaar onderwijs meer en meer gaan veroveren.

Trudie Schils, onderwijs econoom, School of Business and Economics

Akkoord EU-Turkije rust op drijfzand

Europa verwijt Turkije dat het te weinig doet om de vluchtelingenstroom naar de EU in te dammen, ook na het akkoord dat de Europese Unie met Turkije sloot. Maar dat akkoord had er nooit in deze vorm mogen komen, vindt de Turks-Koerdische juriste Gülcan Sezer.

Sezer (37) studeerde Nederlands recht aan de Universiteit Maastricht en hoopt komende juli een vervolgstudie Turks recht af te ronden om vervolgens stage te lopen bij een advocatenpraktijk in Turkije. Daarna wil ze als mensenrechtenadvocaat aan de slag, in zowel Nederland als Turkije. Ze heeft zich daar als vrijwilliger

aangesloten bij de Progressive Lawyers Association, een groep advocaten met verschillende vestigingen in de grote Turkse steden die zich onder meer met de vluchtelingenproblematiek bezighoudt.

“Turkije kan de situatie niet aan. Er zijn daar nu zo'n twee miljoen vluchtelingen, vooral Syriërs, maar ook Irakezen, Iraniërs, Afghanen. Voor een goede opvang ontbreekt de infrastructuur en de menskracht. Veel vluchtelingen verlaten de tentenkampen en verspreiden zich over het land.” “Het punt is dat Turkije wel de Geneefse Conventie van 1951 heeft ondertekend, maar daarbij een voorbehoud heeft gemaakt. Het land is alleen bereid om asiel te verlenen aan vluchtelingen uit Europa. Anderen krijgen geen asiel, dus geen status en geen toekomstperspectief. Ze mogen niet werken maar dat gebeurt toch. Er ontstaat een illegaal circuit, mensen, veelal Syriërs, worden uitgebuit met veel te lage lonen, er komt kinderarbeid voor. Dat zet kwaad bloed, mensen vinden dat de vluchtelingen hun banen inpikken. En hun huizen. De huren in Istanboel zijn het afgelopen jaar meer dan verdubbeld, niet meer

gemiddeld 600 lira maar 1500. De weerstand tegen de vluchtelingen groeit, Turkije is het ook niet gewend, zoveel immigranten. Er zijn veel incidenten, veel racisme, en een nationalistische, zeg maar fascistische groepering als de Grijsse Wolven spint er garen bij. Vluchtelingen worden vermoord, in het ziekenhuis niet geholpen; die dingen gebeuren. Bovendien deugt ook de mentaliteit binnen het staatsapparaat niet. Advocaten krijgen vaak geen toegang tot hun cliënten in het opvangcentrum; ze zijn afhankelijk van individuele medewerkers of het lukt of niet.

“Het land is dus op geen enkele manier geëquipeerd om zo veel vluchtelingen op te vangen, terwijl Europa echt niet 'vol' is. Hoeveel vluchtelingen zijn er hier, een miljoen? En dan ook nog verdeeld over een aantal landen. “Ik vind het een onethisch en schandelijk akkoord, dat de EU met Turkije heeft gesloten, Europa heeft de gemakkelijkste weg gekozen: Turkije moet ervoor zorgen dat de stroom vluchtelingen via haar grenzen naar Europa stopt en krijgt daar drie miljard per jaar voor. In ruil mogen Turken voortaan zonder visum naar

Europa en worden de onderhandelingen voor toetreding tot de EU hervat. Maar dat beleid gaat zeker niet werken. Zolang de Turken alleen Europese asielzoekers erkennen – en die zijn er dus niet – hebben de vluchtelingen daar geen perspectief. De oorlog in Syrië kan nog wel tien jaar duren, tot die tijd kunnen ze niet terug. Moeten ze dan zo lang wachten tot ze verder kunnen met hun leven? Nee, die mensen willen weg en, strengere grensbewaking of niet, ze zullen elk middel benutten. Dat betekent alleen maar meer gevaarlijke acties, meer mensensmokkelaars die ze in gammele bootjes de zee op sturen. Daar is Europa medeverantwoordelijk voor. “De EU moet er een punt van maken dat Turkije haar voorbehoud bij de Geneefse Conventie opheft. Dat voorbehoud is sowieso in strijd met het Europese Handvest en met het principe van gelijke behandeling. En de EU moet veel meer hulp bieden bij de opvang van vluchtelingen, niet alleen met geld, ook bijvoorbeeld met voorlichting en opleidingen.”

Wammes Bos

Zelden euthanasie bij demente patiënten

Het belang van een goed verhaal

Foto: ThinkStock

Veel familieleden snappen er niets van. Vader had z'n best gedaan om alles goed te regelen. Nog voordat de dementie verergerde, had hij een wilsverklaring opgesteld waarin hij precies omschreef wanneer het leven voor hem geen zin meer zou hebben: als hij zijn kinderen niet meer herkent, geen gesprek meer kan voeren en volledig afhankelijk wordt van anderen. Dat is nu allemaal het geval, zeggen de familieleden boos en teleurgesteld tegen de arts. Waarom dan geen euthanasie?

Vorige week werd bekend dat de Levensindekliniek in deze omstandigheden zo goed als nooit overgaat tot euthanasie. Samen met gepensioneerd huisarts Constance de Vries en ethiekhogleraar Guy Widdershoven (eerst UM, nu VU) heeft Arie Nieuwenhuijzen Kruseman, emeritus hoogleraar interne geneeskunde, de dossiers van 26 dementiepatiënten tegen het licht gehouden; allen waren in de afgelopen drie jaar bij de Levensindekliniek aangemeld.

Volgens de wet heeft een wilsverklaring dezelfde status als een weloverwogen mondeling verzoek, en toch volgt meestal geen euthanasie. De wet

bepaalt het speelveld maar daartegenover staat de professionele verantwoordelijkheid van de arts, zegt Kruseman. Die maakt de afwegingen en beslist per geval wat er gebeurt. In ieder geval moet er sprake zijn van uitzichtloos en ondraaglijk lijden. En dat constateerde de Levensindekliniek slechts bij een van de 26 patiënten, die al snel een natuurlijke dood stierf.

Aftakeling

Kruseman: "Uitzichtloos is dementie per definitie, maar wanneer lijden deze patiënten ondraaglijk? Dat kan het geval zijn als ze voortdurend

kreunen, schreeuwen, angstig om zich heen kijken en denken dat ze achtervolgd worden. Maar vaak is het ingewikkelder vanwege het variabele ziektebeeld, goede en slechte momenten wisselen elkaar af. Wat als een patiënt geen ongelukkige indruk maakt en hele dagen lang vredig voor zich uit zit te staren? Geen arts die het leven van zo iemand beëindigt. Tot teleurstelling van de familie. Hun dierbare leidt immers een leven dat hij niet wenste. Maar goed, de familie speelt in het uiteindelijke besluit geen rol. Net zo min als lage kwaliteit van leven. Dat is geen geldig criterium."

Menig patiënt ontkent ook zijn eerder opgestelde euthanasiewens. "Dat heeft te maken met een fenomeen dat we *response-shift* noemen. Tijdens het ziekteproces veranderen je opvattingen over wat draaglijk is, je verlegt je grenzen. Bij demente patiënten gaat het nog een stap verder. Hun opvattingen veranderen niet alleen, maar ze zijn zelf veranderd."

Waar het artsen in feite om gaat, is een goed verhaal. Ze willen bij herhaling overtuigd raken van het belang en de noodzaak van een euthanasieverzoek. En daarom doen patiënten die het vergevorderde stadium niet willen afwachten, er goed aan om eerder zo'n verzoek in te dienen. In 2014 deden 81 patiënten dat met succes, vaak met hulp van de Levensindekliniek. "Ik heb een vrouw gekend die haar demente moeder op haar vreselijke lijdensweg heeft verzorgd. Toen ze in de vijftig was, vertoonde ze dezelfde tekenen van dementie. Ze heeft haar arts ervan kunnen overtuigen dat ze het vreselijk zou vinden om te eindigen als haar moeder. Met succes. Ze is inmiddels overleden. De patiënt lijdt dan ondraaglijk aan het vooruitzicht van de onvermijdelijke aftakeling."

Slikstoornissen

Wat stelt een wilsverklaring dan nog voor? "Die is nuttig, ook in de beginfase. Het ondersteunt je verzoek en bevat desgewenst een behandelverbod. Dat betekent dat je niet behandeld wilt worden als je bijvoorbeeld een longontsteking krijgt, een complicatie die vaak voorkomt bij demente patiënten als gevolg van slikstoornissen. Menigeen overlijdt daaraan."

Een wilsverklaring is in het beste geval een "levend document", zegt Kruseman. "Je moet niet denken: ik stel een verklaring op en dan ben ik ervan af. Je moet de tekst om de paar jaar met je huisarts bespreken en actualiseren. Zo kan die beter beoordelen wat je wel en niet belangrijk vindt in de laatste levensfase. Enkele jaren geleden heb ik nog met een paar collega's ervoor gepleit om de geldigheidsduur van de verklaring te beperken, zodat mensen worden gedwongen om met de huisarts om de tafel te gaan zitten. Daar is toen gunstig op gereageerd maar niets mee gedaan. Artsen vreesden extra werk, wat ik goed begrijp."

Kruseman heeft nog een aanbeveling: de voorlichting verbeteren. "Te veel mensen denken dat een wilsverklaring euthanasie garandeert. Dat is niet zo. Euthanasie is geen recht. Beslissend is het ondraaglijk lijden van de patiënt."

Maurice Timmermans

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Nauwkeurig formuleren leer je het best in je eigen taal

CvB-voorzitter Paul pleit ervoor om de UM niet langer internationaal maar Europees te

noemen. Hij wil af van de verplichting minimaal 50 procent Nederlandse studenten aan te trekken. In *Observant* van 21 januari: [Paul] "Misschien moeten we weg van de klassieke definitie: Nederlandse versus buitenlandse studenten." [...] Paul vindt dat de wettelijke taak om het Nederlands als wetenschaps- en cultuurtaal te koesteren, niet voor de Universiteit Maastricht geldt. "Wij hebben die opdracht niet, het geldt voor de grote algemene universiteiten." Waarop is deze uitspraak gebaseerd? Het lijkt me een slag in de lucht.

Vervolgens heet het: de UM leidt in belangrijke mate op voor de internationale arbeidsmarkt. Ik denk dat het reëler is om te zeggen 'de arbeidsmarkt in het land van herkomst', dus Duitsland, Nederland (met Vlaanderen). Want ongeveer de helft van de studenten is Duitstalig.

De grootste makke van het bacheloronderwijs lijkt mij dat studenten onvoldoende leren om nauwkeurig te formuleren, in woord en geschrift. De beste manier om die vaardigheid te trainen is om ze papers te laten schrijven in hun eigen taal en ze ook in onderwijsgroepen zoveel mogelijk in hun eigen taal te laten praten. Natuurlijk moeten ze ook leren om in het Engels te schrijven, dat leren ze sowieso in de verplicht Engelstalige onderdelen van de bachelor.

Heel vaak is het moeilijk om vast te stellen of een student klungelig formuleert in zijn Engelstalige paper doordat hij het Engels niet beheerst of doordat hij niet duidelijk voor ogen heeft wat hij wil zeggen. Bij mijn faculteit, Psychologie en Neurowetenschap, zijn er voldoende docenten die Duitstalig zijn, een

voorwaarde om papers in het Duits adequaat te kunnen beoordelen.

Een tweede nijpend probleem zijn de overvolle onderwijsgroepen. Hoe actief is een student in een onderwijsgroep van 14 of meer studenten als er steeds maar één aan het woord is? Laat ze in groepjes van 4-5 voor- en nabespreken in hun moedertaal, dan kan en moet iedereen aan bod komen. Het strakke PGO-keurslijf mag wel eens vernieuwd en versoepeld worden! Zijn daarmee alle problemen opgelost? Nee, natuurlijk niet maar het zou een begin zijn. Een beleidsplan dient een visie uit te stralen. Proberen onder de verplichting uit te komen om Nederlandstalig onderwijs aan te bieden lijkt me geen goede zet.

Wijnand Raaijmakers
(gepensioneerd medewerker FPN)

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Frank Franssen.

Studie: Ik heb eerst een half jaar commerciële economie gestudeerd aan de HEAO in Haarlem, maar dat vond ik veel te schools. Na een studiekeuzetest in Nijmegen koos ik uiteindelijk voor rechten in Maastricht. Ik vond het een leuke, bourgondische stad en ik zag wel iets in die werkgroepen. Toen ik begon, was Job Cohen nog decaan en zat de faculteit in de Nieuwenhof. Leuke sfeer heerste daar, kleinschalig, intiem. Toen de faculteit verhuisde naar het Oud Gouvernement kwam de klad erin voor mijn gevoel.

Docent: Ton Hartlief. Ik zie hem nog altijd door de stad rijden met zijn zontjes voor en achter op de fiets. Je ziet ook meteen dat hij een noorderling is, een blonde Fries in Maastricht. Het is een vriendelijke man en een briljant jurist. Hij publiceert aan de lopende band en is een *leading man* op het gebied van aansprakelijkheidsrecht in Nederland. Ik kom hem soms nog tegen op congressen.

Anekdote: In de tijd dat ik in de Alla kwam, zat er voor 500 jaar gevangenisstraf aan de bar. Als strafadvocaat kon je er goede zaken doen, al was de sfeer enigszins dreigend. Studenten zag je er nog niet veel, het zat vol met Maastrichtenaren. Op een avond stond ik op het punt om naar huis te gaan, ik had mijn jas al aan, liep langs de dans-

vloer en keek mijn huidige vrouw, ook rechtenstudent, in de ogen. We raakten in gesprek, de jas ging weer uit en om 5.00 uur liepen we samen de deur uit.

Plaats: CoffeeLovers in Céramique. Tijdens mijn studie werd die hele wijk uit de grond gestampt. Ik had daar graag een appartement willen hebben, maar dat kon ik als student niet betalen. CoffeeLovers was een soort

tweede huiskamer. Ik sprak er met vrienden en huisgenoten vaak af om te lunchen, wel drie keer per week. Met mijn vrouw bezoeken we Maastricht een paar keer per jaar en dan slaan we CoffeeLovers nooit over. Heerlijke koffie.

Maurice Timmermans

“In de tijd dat ik in de Alla kwam, zat er voor 500 jaar gevangenisstraf aan de bar”

Frank Franssen, geboren op 3 november 1976 in Venlo, studeerde rechten van 1997 tot 2006. Nu werkt hij als advocaat (gespecialiseerd in aansprakelijkheidsrecht) bij Lenaerts Voorvaart Advocaten. Franssen is getrouwd, heeft drie zonen en woont in Prinsenbeek, nabij Breda.

serie: *The X-Files*

Ontvoerd door buitenaardse wezens

Still uit *The X-Files*

Kent u ze nog, de FBI-agenten Mulder en Scully? In 2002 is *The X-Files* van de buis gehaald maar nu keert de serie terug. Het past naadloos binnen de recente trend van *revivals*; 24 en *Heroes* zijn al terug, net als *Full House*, en *Prison Break* volgt binnenkort.

The X-Files was in de jaren negentig mateloos populair. Op het hoogtepunt keken 27 miljoen Amerikanen naar de avonturen van Fox Mulder (David Duchovny) en zijn broodnuchtere partner Dana Scully (Gillian Anderson). Het begon allemaal met de verdwijning van Mulders zus. Zijn obsessie daarmee bracht hem naar de FBI,

waar hij zaken onderzocht die ogenschijnlijk een connectie met het paranormale hadden. Daarin lag de kracht van de serie: de balans tussen het bovennatuurlijke en het logisch verklaarbare. Sommige zaken *leken* iets te maken te hebben met buitenaardse wezens, maar bleken een goede verklaring te hebben. Anderen juist niet. Zo ontstond een overkoepelend verhaal dat bedenker Chris Carter over negen seizoenen uitsmeerde. Zelfs na de laatste aflevering in 2002 bleef de obsessie van de makers en fans intact. Dat leidde in 2008 tot een film en nu dus tot een miniserie van zes afleveringen. Drie daarvan

staan volgens de Amerikaanse zender Fox op zichzelf en drie haken in op het overkoepelende verhaal. De zender stuurde *Observant* de eerste aflevering, die een aardig beeld zou geven van de miniserie.

Die begint met internetmiljonair Tad O'Malley (Joel McHale) die contact opneemt met Mulder en Scully. O'Malley wil dat de agenten de zaak van Sveta (Annet Mahendru) onderzoeken, die door buitenaardse wezens is ontvoerd. Maar er lijkt meer aan de hand, Mulder ziet een groot complot. Dat voelt vertrouwd, maar gelukkig heeft Carter het verhaal ook vernieuwd, inclusief

drones en het internet. Het verhaal is voor iedereen goed te volgen, maar er zitten een paar dingen in die écht alleen voor de fans te begrijpen zijn, zoals een twist op het einde, over een personage dat dood werd gewaand.

Vanaf 28 januari is *The X-Files* wekelijks op Fox te zien

Jim Pedd

Jim Pedd is alumnus Fasos en freelance filmjournalist

thuisreiziger

Mijn laatste kersentuin

Ljoebov Andrejevna, een adellijk grootgrondbezitter, keert terug uit Parijs waar zij het familiekapitaal heeft opgesoupeerd. Zij is al jaren op de vlucht. Zowel voor persoonlijk leed als voor de onomkeerbare teloorgang van haar sociale klasse. Ze moet naar huis omdat haar landgoed wegens schulden onder de hamer komt. Redder in nood zou een koopman kunnen zijn: zoon van een voormalig lijfeigene van haar familie. Als kinderen zaten ze samen op school. Deze Lopachin heeft een prachtplan: verkavel alle grond inclusief de wijde en zijde vermaarde kersentuin. Dan bouwen we daarop tweede huizen, die vanuit de stad gemakkelijk bereikt kunnen worden, sinds er een trein rijdt. Lopachins gedrag is redelijk stuntelig. Omdat hij zijn afkomst noch zijn liefde voor Ljoebov kan verbergen. Deze ziet hem letterlijk niet staan. Uiteindelijk koopt Lopachin zelf op de veiling het landgoed. Hij heeft door de prijs op te drijven voldoende geld voor de familie en de meelopers vrijgemaakt zodat ze voor hoelang het duurt naar Moskou of Parijs kunnen reizen. Bij het vertrek worden de kersenenbomen al omgehakt. Het huis wordt gesloten. Inderdaad, een toneelstuk van Anton Tsjechov.

Foto: Loraine Bodewes

Uitgebracht in 1904, zijn sterfjaar. De houdbaarheid van zijn werk ligt in een unieke combinatie van kenmerken. Hij is een uitgesproken psychologisch

realist, sterk in nuances in menselijke verhoudingen. Bovendien oordeelt hij niet. Zijn personages zijn goed noch slecht. Hij plaatst hen

steeds binnen de veranderingen in de samenleving. Bij de opvoering van zijn stukken is sprake van een fundamenteel meningsverschil. Regisseurs die nog tijdens Tsjechovs leven zorgden voor het succes van zijn stukken, speelden ze zwaar en dramatisch. Hijzelf vond dat het meer komedies waren. Wie *De Kersentuin* leest, ziet dat het beide kan: een treurig verhaal waarom je ook kunt lachen. Zaterdag speelde in Maastricht het gezelschap NT Gent in de regie van Johan Simons een uiterst krachtige interpretatie van het stuk. Bijna als klucht. Dat heeft als bezwaar dat het psychologisch realisme neigt naar het neerzetten van algemeen herkenbare types. Fantastisch gedaan, maar redelijk plat. Zo plat als het opvallende decor dat al vooruitloopt op het verval van het landhuis.

Over de jaren heb ik wel vijf verschillende Kersentuinen gezien. Van diep tragisch via nostalgisch tot de kluchtige stilerings van Simons. Van mij mag het allemaal. Tsjechovs stukken laten het toe. Bij een zesde opvoering heb ik aan de tekst genoeg.

Hans Philippen

Hans Philippen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet

Eichholtz, Birsan Erdogan, Silvia Evers, Ton

Hartlief, Bob Meijer, Sophie Nelissen, Yordi

Rienstra

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Jorrick Beckers, Pietro

Bonizzi, Ingrid Candel, Ype Driessen, Sophie

Martens, Jim Pedd, Hans Philipsen, Romeijn

Sadée, Kate Surala

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltes zie info bij Paarltes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltes

Liter of Light is recruiting! Contact us via:

info.literoflightnl@gmail.com

KICKEN@ETEN TUES- TO FRIDAY

BETWEEN 12-14h WE SERVE A WARM

LUNCH BASED ON A 3 COURSE MENU

€15 TONGERSESTR. 9 0634342996 WWW.

KICKENENETENMAASTRICHT.NL

TK RUIIME WONING TE EIJSDEN 5

SLPKR LEEFKEUKEN BIJKEUKEN

RUIIME TUIN OVERDEKT TERRAS

GARAGE CARPORT RUSTIGE LIGGING

P.N.O.T.K. INFO: 0620935648

WINTER BBQ @ STAYOKAY

info:Maastricht@stayokay.com

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING

INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE

KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE

PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL

0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

KICKEN&ETEN PARTY DRINK

GATHERING WWW.KICKENENETEN.NL

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN

VANAF 15 feb. www.taalstudiocampo.nl

Free lesson Tango Argentino! 1 Febr. 19.30-

20.30 Beginnerscourse starts 15th of Feb

www.tangomaastricht.nl

Paarltes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paarltes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paarltes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden

Paarltes te weigeren.

_____ | € 3,00

_____ | € 4,00

_____ | € 5,00

_____ | € 6,00

_____ | € 7,00

_____ | € 8,00

Siham: 'Ik ben gevlucht uit Syrië.
Nu wil ik graag weer studeren.'

Geef om talent en maak deze studie mogelijk!

Kijk op www.uaf.nl

Studie en werk voor hogere opgeleide vluchtelingen

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

27-01, 10.00 uur: dhr. Timothy Perkins	17-02, 12.00 uur: dhr. Christoph Aluttis, MSc.
27-01, 12.00 uur: mw. Hedwig M. Braakhuis, MSc.	18-02, 10.00 uur: mw.drs. Desirée C.W.M. Vos-
27-01, 16.00 uur: mw. Magdalena (Marleen) E. Jansen, MSc.	Vromans
28-01, 10.00 uur: dhr. Ervin E. Ševerdija, MSc.	18-02, 12.00 uur: dhr.ir. Aloysius J.M. Sipers
28-01, 12.00 uur: mw. Aimée E-M. Capello, MSc.	18-02, 14.00 uur: mw. Annemieke C. Bouman, MSc.
28-01, 14.00 uur: dhr.drs. Johannes (Jan) B.J. Scholte	18-02, 16.00 uur: mw. Tomris Cesuroglu, MSc.
29-01, 10.00 uur: mw. Nadine J.A. Mattheij, MSc.	19-02, 10.00 uur: mw. Anne G. Balter, MSc.
29-01, 12.00 uur: dhr.drs. Pim Klarenbeek	19-02, 12.00 uur: mw.drs. Martine T.B. Truijman
29-01, 14.00 uur: mw. Sofie M.A. Walenbergh, MSc.	19-02, 14.00 uur: mw. Jentina Wind, MSc.
29-01, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Jan-Joost Rethan	19-02, 16.30 uur: inauguratie mw.prof.dr. Esther Versluis
03-02, 10.00 uur: mw. Sarah Wilke, MSc.	24-02, 16.00 uur: Double Doctoral Degree – UM- Hasselt University, Belgium
03-02, 12.00 uur: dhr. Gojko Žarić, MSc.	mw. Esmée Bijmens, MSc.
03-02, 14.00 uur: dhr. Serdar Türkeli, MSc.	25-02, 14.00 uur: mw. Ramona Hohnen, MSc.
04-02, 16.00 uur: mw. Tiara R. Lopez Penha, MSc.	26-02, 10.00 uur: mw. Gesa F. Lange, MSc.
05-02, 10.00 uur: dhr. Dennis Türk, Diplom-Volkswirt	26-02, 12.00 uur: mw. Marieke Rienks, MSc.
05-02, 12.00 uur: dhr.drs. Teunis H. IJzerman	26-02, 14.00 uur: dhr. Ersoy Kocabicak, MSc.
	26-02, 16.30 uur: inauguratie Prof.mr.dr. Oswald Jansen

Maastricht University *Leading in Learning!*

Interne vacatures

- **Functioneel beheerder** universitaire digitale leeromgeving, UB, 38 uur, Vacaturenummer: AT2015.189
- **PhD position**, FHML/Maastricht MultiModal Molecular Imaging Institute (M4I)/department of Pathology, 38 hours. Vacancy number: AT2016.5
- **PhD Student** NUTRIM, Department of Bioinformatics, FHML, 38 hours Vacancy number: AT2016.16
- **PhD student** FHML/School for Cardiovascular Diseases (CARIM)/department of Cardiology, 38 hours. Vacancy number: AT2016.17
- **PhD student** FHML/School for Cardiovascular Diseases/CARIM-Physiology, 38 hours. Vacancy number: AT2016.18
- **PhD student** FHML/School for Cardiovascular Diseases/CARIM-Physiology, 38 hours. Vacancy number: AT2016.19
- **Onderzoeker**, SBE, 32-38 uur. Vacaturenummer: AT2016.20
- **Coördinator universitaire digitale leeromgeving** (EleUM), UB, 38 uur, Vacaturenummer: AT2016.21
- Position for a **postdoctoral researcher** at the School for Mental Health and Neuroscience at the FHML, 38 hours. Vacancy number: AT2016.22
- **PhD Student** Epidemiology/CAPHRI, FHML, 36-40 hours Vacancy number: AT2016.23
- **PhD Student** NUTRIM - Department of Human Biology and Movement Sciences, FHML, 38 hours. Vacancy number: AT2016.24
- **PhD candidate** organic/polymer chemistry, Maastricht University Chemelot Campus Geleen, 38 hours. Vacancy number: AT2016.25
- **Controller** FHML/Link, 24 uur Vacaturenummer: AT2016.26
- **Experimental officer Sample Preparation**, FHML / Nanoscopy division of the Maastricht Multimodal Molecular Imaging institute (M4I), 38 hours, Vacancy number: AT2016.27
- **Technician in genetic and metabolic studies**, FHML, 36-38 hours Vacancy number: AT2016.28

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures.

Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

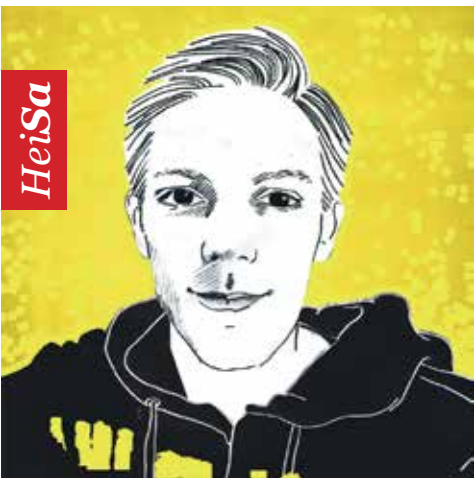
www.maastrichtuniversity.nl

**Laten we de kunstnier klein maken.
En de wereld van nierpatiënten weer groot.**

Draag bij aan de draagbare kunstnier.
Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

Salukes

Als ik een hele bachelor in Rome had gevolgd, zou ik met twee vingers in m'n neus summa cum laude een diploma hebben gehaald. 'Work hard, play hard', was een wijze leuze die ik had gedestilleerd uit de vele onzin die Wiz Khalifa uitkraamt. Voordat ik naar Italië vertrok, verwachtte ik dat dat motto wel van toepassing zou zijn op deze Erasmus-periode. Na enkele weken in the Eternal City, kwam ik er achter dat dat niet klopte. Doordat de universiteit hier nog onvoorspelbaarder is dan de Looney Tunes hoeft de balans tussen 'work hard' en 'play hard' niet in evenwicht te zijn om èn een mooie tijd te hebben en toch met dertig studiepunten huiswaarts te keren. Zo gezegd, zo gedaan. Na vele liters van vloeibare Italiaanse specialiteiten, kilo's aan pasta en pizza, Erasmus-feestjes hier en daar, uit de hand gelopen karaokeoptredens, meer dan tweeduizend minuten Modern Family en het equivalent van zo'n dertig Nederlandse zomers aan zon, begon ik enkele weken geleden met studeren voor mijn tentamens, die hier overigens nog ouderwets mondeling plaatsvinden. Bij deze testmethode hoort uiteraard de nodige Italiaanse chaos, wat resulteert in een collegezaal vol studenten van drie verschillende vakken, waarin de professoren in verschillende hoekjes het examen afnemen. Terwijl je dan rustig zit te wachten tot je naam genoemd wordt, neemt het geroezemoes alleen maar toe. Het mondt uit in een warboel waar de docenten af en toe loze bedreigingen doen dat de toets gecancelled wordt als men de kaken niet op elkaar houdt. Italië zou daarnaast natuurlijk geen Italië zijn als er een touw aan de beoordeling van examens vast te knopen was. Hoewel ik in mijn ogen moest praten als Brugman om voldoende te halen, wist ik mezelf voor twee vakken naar een 10 te lullen zonder dat ik alle vragen van de geschikte antwoorden kon voorzien. Het zelfde recept bij mijn laatste tentamen, waardoor ik een exceptioneel gemiddelde behaalde zonder veel werk te hebben verzet. Ik heb echter helemaal niets aan deze successen, want meetellen voor mijn GPA doen deze cijfers niet. Toch was het een mooie kers op de tiramisu. Afgelopen zondag stapte ik met een glimlach het vliegtuig in, richting ons kikkerland. Arrivederci.

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Wederzijds vruchtbaar contact

Allereerst, waarde lezer, moet ik deze keer op mijn knieën voor de baas van onze communicantjes, us Fonske. Ik heb hem begrijpelijkerwijs (vind ik zelf) maar helaas abusievelijk gelinkt aan wat ik aanzag voor de nieuwe communicatiestrategie van onze instelling: het fabriceren van 'gezamenlijke producties' met de media, in dit geval *Dagblad De Limburger*. Omdat ik weet dat Fonske overall bovenop zit, *hands on* met het mobieltje vastgetaped aan het rechteroor, ging ik er voetstoots van uit dat hij, handig als hij is, een jubelverhaal over het Universiteitsfonds in die krant had georganiseerd. Stuurde de man een verantwoordigde mail naar dit blad - ik kreeg hem per ommegaande doorgezonden - met de mededeling dat hij "over de publiciteit van het Universiteitsfonds nou net geen ene moer te vertellen heeft"! En hij voegt er met voelbare frustratie aan toe: "Dat is het domein van de directeur van die onafhankelijke club: Jos Kievits!" Hier klinkt peilloos leed in door, dat valt niet te ontkennen. Over 'onafhankelijke clubs' en hun directeuren die maar raak doen. Directeuren die zomaar hun ei in de krant mogen leggen. Nou, daar wil Fonske dus NIETS mee te maken hebben. Waarvan akte! Maar valt ons aller Universiteitsfonds nu echt iets te verwijten? Welnee! Ook daar had ik het mis; tja, ik moet door het stof deze keer. Want kijk naar de opdracht die het fonds zichzelf stelt: ze zetten zich in "voor een goede relatie en wederzijds vruchtbare contacten tussen de universiteit en haar nabije en bredere omgeving." Nou, was dit een *wederzijds vruchtbaar contact* of niet? Een prettig stuk met een mooie foto tegen een hopelijk niet al te hoog bedrag; hoe wederzijds vruchtbaar wil je het hebben? Gelukkig, lezers, wordt er ook in de stad nagedacht over vruchtbare contacten. Met de UM,

wel te verstaan. Zo blijken wij UMers met z'n allen de dikste vrienden met de Tempeleers te zijn. Hoe zeggen ze dat hier, *vrun?* Zoiets. U en ik zijn dus vrun met de heren organisatoren van het stedelijke carnaval. Ze pletteren hun pop tegenwoordig in het SSC, die Vrow Wielemösj. En ze willen de studenten carnavalogie gaan onderwijzen. Verplicht, hoop ik, als minor. Ook de buitenlanders. Voertaal Maastrichts, dat zal ze leren om hier te komen en te denken dat heel Holland in het Engels bakt. Ik heb me ook laten vertellen dat zelfs Germanicus overweegt om toe te treden tot de Tempeleersrangen. Hij is gewend aan de Beierse pullen bier dus die Maastrichtse baasjes zijn gewaarschuwd. Wat vinden we hiervan? We vinden het fantastisch! Eindelijk gerechtigheid. De tijd is voorbij dat onze universiteitsbestuurders bang waren om als risee van het land te boek te staan als ze eenmaal gefotografeerd werden met een carna-

valssteek op het köpke. Daarvoor in de plaats is een subculturele trots getreden - 'we zullen die Hollanders een poepke laten ruiken!' - die een toenemend zelfbewustzijn verraad: we zijn 40 jaar en de wereld zal het weten. En waarom niet de volgende stap gezet, in het kader van de netwerkuiversiteit die we willen zijn: een fusie, of op zijn minst een bestuurlijke personele unie met de NUL? De Narren Universiteit Limburg? Die jaarlijks een paar doctoraten humoris causa te vergeven heeft? Die haar voorlieden leerzame toespraken laat houden waarbij de gemiddelde professor die college geeft bleek afsteekt? En ze bestaan al meer dan 50 jaar! Ons oudere broertje dus. Of zusje. Of allebei tegelijk, laat ik, de carnaval nadert, ook eens gendermodern doen!

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder